

ἀλλ' ἐκ τινος σημειώσεως τοῦ Βύρωνος μανθάνομεν ὅτι τῷ 1809 3 Ἰανουαρίου ὑπῆρχεν ἐν Πειραιεῖ πλοῖον Ὑδραϊκὸν προωρισμένον εἰς φορτίον ἀρχαιοτήτων. Ἴσως δὲ τοῦτο ἦτο ἐξαιρέσις, καὶ ἐπρόκειτο περὶ ταξειδίου μέχρι Μάλτας. Ἐρωτήσας δι' ἐπιστολῆς μου ἀξιόπιστον γηραιὸν ναυτικὸν ἐκ Σπετσῶν ἀν' ἠκουσέ ποτε παρὰ τοῦ πατρὸς του ἢ ἐκ παραδόσεως ὅτι πλοῖα Σπετσιοτικὰ ἢ Ὑδραϊκὰ ἐναυλώθησαν πρὸς μεταφορὰν ἀρχαιοτήτων ἐκ Πειραιῶς ἔλαβον τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν. «Κατὰ τὰ ἔτη 1802 ἕως 1811 σὰς λέγω μετὰ βεβαιότητος ὅτι οὐδέποτε τοιοῦτος ναῦλος ἔλαβε χώραν εἰς τὰς νήσους Σπέτσας καὶ Ὑδραν, οὔτε ἄλλος ἐπ' ἄλλων εἰδῶν, διότι τότε ὑπάρχοντος τοῦ γενικοῦ πολέμου ἐν Εὐρώπῃ ἐκ τοῦ Ναπολέοντος τὰ πλοῖα τῶν νήσων τούτων, ἐφοδιασμένα μὲ τὰ ἀπαιτούμενα χρηματικὰ κεφάλαια, διέπλεον ἀκαταπαύστως τὴν Συρίαν, τοὺς λιμένας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τῆς Θράκης, τῆς Μακεδονίας, τὰ παράλια τῆς Προποντιδὸς μέχρι Κωνσταντινουπόλεως μεταφέροντα σιτηρὰ, ἅτινα διὰ μεγίστων κινδύνων ἐπώλουν εἰς μυθώδη κέρδη περιπλέοντα τὴν Ἰσπανίαν, καὶ ἔξω τῶν Γαδεΐρων εἰς Πορτογαλίαν καὶ ἀλλαχοῦ, ὥστε οὐδεμίαν προσοχὴν ἔδιδον εἰς ἀπλὰ καὶ μικρὰ ναυλώματα.»

Ὁ Ἐλγιν ἴσως ἀπὸ σκοποῦ ἀπέκτησεν ἰδιόκτητον πλοῖον ἐνωρὶς πρὸς μεταφορὰν ἀρχαιοτήτων, καλούμενον Μέντορα, ὃν δ' ἐκ τοῦ εἶδους τῶν καλουμένων μπεργαντί, ὅπερ, ὡς θέλομεν ἰδεῖ, καὶ ἐναύγησε πλήρες ἀρχαιοτήτων περὶ τὰ Κῦθηρα.

Τοιοτοτρόπως ὁ Ἐλγιν καθήρτισε πολῦτιμον συλλογὴν ἀγαλμάτων, ἀναγλύφων, στηλῶν, ἀγγείων, κιονοκράνων, ἐπιγραφῶν, κτερισμάτων τάφων, διαφόρων ἀπεικονισμάτων, δακτυλιολίθων, νομισμάτων, βάθρων θεάτρων τορευμάτων, ὑδριῶν, ἡλιακῶν ὥρολογίων καὶ ἄλλων ποικίλων καὶ πολυαριθμῶν μικροτέρων ἀντικειμένων τοῦ ἀρχαίου βίου καὶ τῆς τέχνης. Ἠγόρασε δὲ καὶ πολλὰς ἀρχαιότητας καὶ ἐκ τῶν κατοίκων τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ ἐξ αὐτοῦ ἔπι τοῦ φρέατος, τοῦ ἐν τῇ αὐλῇ τῆς οἰκίας τοῦ Λογοθέτη ὑπάρχοντος, παρέλαθεν ἀνάγλυφον εἰκονίζον Βάκχην. Εἶχε δὲ παραλάβει καὶ ἄλλας ἀρχαιότητας ἐξ ἄλλων μερῶν τῆς Ἀνατολῆς, καὶ δὴ τὴν ἐν Δαρδανελλίαις ἐπιγραφὴν, τὴν βουτροφηδὸν γεγραμμένην ἐκ τοῦ ἀκρωτηρίου Σιγείου (Γενί Ἰσῶρ ἢ Γκιάουρ-Κιοί) ἐνεκα τῆς πρὸς αὐτὸν φιλοφροσύνης τοῦ Καπετάν Πασᾶ, ἣν ματαίως ἄλλοτε ἐξελιπάρησαν πρεσβευταὶ ἄλλων δυνάμεων, καὶ ἰδίως ὁ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'. Παρέλαβε δὲ ταύτην ἐξ αὐλῆς ἐκκλησίας, ὅπου οἱ πυρέσσοντες τῶν περίξ οἰκούντων ἐρχόμενοι ἐκάθηντο ἐπ' αὐτῆς, θεωροῦντες ὡς ἐνέ-

χουσαν ἱαματικὴν δύναμιν· ἐκ τούτου δὲ εἶχε καὶ κατὰ τὸ ἤμισυ φθαρῆ¹⁾.

Ἄλλ' ἐκεῖνο δι' ὃ κατεκρίθη ὑπὸ τῶν συγχρόνων του πικρῶς εἶνε ἡ σύλησις καὶ ἡ καταστροφή τοῦ Παρθενῶνος, καὶ ὁ τρόπος δι' οὗ ἀπέσπα τὰ ἀνάγλυφα ἐκ τῆς ζωοφόρου καὶ τῶν μετοπῶν. Παρέλαβε δὲ κατὰ τὸν κατάλογον τοῦ Βισκόντη ἐκ τοῦ Παρθενῶνος καὶ τῶν Προπυλαίων καὶ τῆς λοιπῆς Ἀκροπόλεως ἀγάλματα καὶ ἀνάγλυφα 77, διάφορα τεμάχια 7, ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης 4, ἐκ τοῦ Ἐρεχθείου 18 ἐν εἰς καὶ μίαν Καρυάτιδα. Ἐκ τοῦ θεάτρου τοῦ Βάκχου 4, ἐν οἷς καὶ κολοσσαῖον ἀγαλμα τοῦ Βάκχου. Διάφορα τεμάχια ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως. Κεφαλᾶς μεμονωμέναις 13, ἰδιαιτέρα μεμονωμένα γλυπτικά ἔργα 34, ὑδρίας μαρμαρίνας καὶ χαλκίνας 14, βωμοὺς 8, ἐπιτυμβίους λίθους 13, ἐπιγραφὰς 66 καὶ ἄλλα τινά, τὸ ὅλον 253 τεμάχια παραλειπομένων ἀπείρων ἄλλων μικρῶν ἀντικειμένων ἀρχαιολογικῶν ἀγγείων, κτερισμάτων τάφων κτλ.

Ὁ Ἐλγιν ὡς δικαιολογίαν αὐτοῦ προέτεινεν ὅτι πάντα ταῦτα τὰ ἀρχαῖα ἀντικείμενα ἠπειλοῦντο ὑπὸ καταστροφῆς ἢ καὶ μόνον ἀφαιρέσεως, μελλούσης νὰ ἐπέλθῃ ὑπὸ τε τῶν Τούρκων καὶ τῶν Εὐρωπαίων καὶ δὴ τῶν Γάλλων, καὶ ὅτι αὐτὸς συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ σώσῃ ὑπὲρ τοῦ πολιτισμοῦ τὰ κειμήλια ἐκεῖνα τῆς τέχνης τῶν ἀρχαίων. Πολλάκις δ' ἐπανελάβε καὶ οὗτος καὶ οἱ ὑπερασπιζόμενοι αὐτὸν ὅτι ὁ Σοαζῆλ Γκουφιὲ πρῶτος κατέρριψε μετόπην μετὰ τὸν Μοροζίνην ἐκ τοῦ Παρθενῶνος, προβάλλων τοῦτο ὡς μαρτύριον περὶ τοῦ τί ἠθέλε συμβῆ εἰς τὸ μέλλον ἐν τῇ πυρετώδει ἀμίλλῃ τῶν Ἀγγλῶν καὶ Γάλλων πρὸς συλλογὴν ἀρχαιοτήτων. Ἐν πεποιθήσει δὲ τοιαύτη πρεσβείων ἀνέγραψε τὸ ὄνομα του καὶ τὸ τῆς γυναικὸς του ἐφ' ἐνὸς τῶν κίωνων τοῦ Παρθενῶνος.

(Ἔπεται συνέχεια).

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ

Μυθιστορία Ἰουλίου Κλαρετῆ.—Μετάφρασις Χ. Α.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ἡ ἄγνωστος ἐφάνη μαντεύσασα τὸν λογισμὸν του εἰς τοῦ βλέμματος τοῦ πρὸ ὀλίγου μὲν ἀγρίου, νῦν δὲ ἐκπλήκτου στρατιωτικοῦ· ἐνθὺ δὲ ὁ Σαβουρῶ ἀνεζήτει εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν του τὸ ἐπισκεπτήριόν του διὰ νὰ ἐγχειρίσῃ αὐτὸ πρὸς τὸν Βερδέι:

1) Περὶ ταύτης ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν ἔγραψεν ὁ Χ. Φιλητᾶς Πανδ. 8, σελ. 333 1857.

— Είμαι ἡ κόμησσα δὲ Μομβρέν, εἶπε, τονίζουσα τὰς λέξεις μίαν πρὸς μίαν, ἡ σύζυγος τοῦ κόμητος Ροβέρτου δὲ Μομβρέν... τὸν ὁποῖον ἡ δεσποινὶς Βερδιὲ γνωρίζει πολὺ καλά... νομίζω.

Ὁ ταγματάρχης τόσο μικρὰν εἶχε τὴν ἔμφυτον συναίσθησιν τοῦ κακοῦ, ὥστε δὲν ἐμάντευσεν ἀμέσως τίνες ὑπαινιγμοὺς περιεῖχον αἱ ὀλίγαι ἐκεῖναι λέξεις τῆς Ἑλλεν Μόργαν. Ἐχαιρέτισεν ἀκουσίως καὶ μόνον ὅτε εὐρέθη εἰς τὴν φλιάν τῆς θύρας, εἰς τὴν ὁδὸν, ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ ἡ ἀνάμνησις τῶν λόγων καὶ τοῦ ψυχροῦ μειδιάματος τῆς γυναικὸς ἐκείνης συνησθάνθη τὴν ἐξ αὐτῶν ὁδύνην.

— Τὶ ἀνόητος! εἶπε δὲν ἐκατάλαθα!.. ὦ, ἡ ἀθλία!.. Εἶνε καὶ αὕτῃ ἀνταξία τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων!.. Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή!

Ἡθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ τυπογραφεῖον, ἀλλ' ὁ Δυκάς, ὅστις τὸν ἠκολούθει, τὸν ἀνεχάιτισε τὴν φορὰν ταύτην. Τὸν καθικέτευεν, τὸν παρεκίνηε νὰ σκεφθῇ λογικῶς. Ἐλάτε τώρα! Ὁ ταγματάρχης ἐξήρχετο μὲ τὴν ὑποχρέωσιν μιᾶς μονομαχίας· θὰ ἐδίδεν ἀναμφιβόλως ἕνα καλὸν μάθημα εἰς τὸν Ρεβίλ· δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιθυμῇ τι κάλλιον. Βέβαια! Ἄλλ' ὁ Βερδιὲ ἀκράτητος ἤθελε νὰ ἐξοντώσῃ ὅλους ἐκείνους τοὺς φαύλους, τὸν Γκαρούς μετὰ τὸν Ρεβίλ καὶ αὐτὴν ἐκείνην τὴν γυναῖκα ἐπίσης μετὰ τὸν Γκαρούς.

— Ἡ κόμησσα δὲ Μομβρέν!.. Μὰ εἶνε τάχα ἀλήθεια ὅτι εἶνε κόμησσα;.. Καὶ ποῦ τὸ ξεύρω ἐγώ;.. Μὲ τί δικαίωμα ὀμιλεῖ περὶ μιᾶς ἐντίμου νέας;

Συνησθάνετο ὅτι τὸν περιεκύκλου ἀχρεϊότης καὶ φαυλότης. Ἄλλὰ διέφευγεν αὐτοὺς διὰ μιᾶς, ἐξαίφνης, μὴ ὦν πλέον ὑποψήφιος!..

— Θὰ εὔρουν ἄλλους ἀρκετὰ μαλακοὺς διὰ νὰ δέχωνται αὐτὰ τὰ λακτίσματα χωρὶς νὰ ὀμιλοῦν. Ἐγὼ ἐτελείωσα!.. Πάει!..

Καὶ σταματῶν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Σαιντ-Ἄσπαί ἔμπροσθεν προγράμματος τοιχοκολλημένου, φέροντος μεγάλοις γράμμασι τὸ ὄνομά του: ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ ΒΕΡΔΙΕ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ:

— Ἡμποροῦν ν' ἀφαιρέσουν καὶ νὰ τὰ σχίσουν αὐτά!.. προσέθηκεν. Ὁ ταγματάρχης παρητήθη! "Α, τοὺς ἀχρεῖους!..

Καὶ ἐπορεύετο μηχανικῶς πρὸς τὸ στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον, θέλων νὰ ἴδῃ τὸν ἀτυχῆ, ὅστις ἐτραυματίσθη χάριν αὐτοῦ, ὁ δὲ Δυκάς ἐβάδιζε πλυσίον του, προσπαθῶν ἐξ ἀβοηθητικῆς νὰ τὸν ἀποτρέψῃ ἐκ τῆς παραιτήσεως, ἀλλὰ χάριτων ἐνδομύχως καὶ ἀγαλλόμενος διὰ τὴν ὀργὴν του, ἥτις κατέλειπεν αὐτῷ ἐλευθέραν τὴν θέσιν.

Ἀφοῦ ὁ Βερδιὲ παρητήετο τοῦ ἀγῶνος, τίνα θὰ ἐξελέγον τὸσον γρήγορα ὅπως καταπολεμήσῃ τὸν Γκαρούς; Τὸν Ζαβουγιέ, τὸν χονδρὸν Ζα-

βουγιέ; Ἄλλ' ἡ κυρία Ἐθολαὶ ποσῶς δὲν τὸν ἠθέλεν, ὁ δὲ Σαρβέ, ἀπεδέχετο μόνον ὅτι ἤρεσκεν εἰς τὴν μεγάλην Ἐκλεκτόρισαν.

— Δὲν εἴσθε εὐκαμπτος, ἔλεγεν ὁ Δυκάς πρὸς τὸν ταγματάρχην, εἴσθε πολὺ παράφορος... πολὺ εὐπιστος... πολὺ...

— Εἰπέτε ἀπλῶς ὅτι εἶμαι μόνον πολὺ τίμιος!

— Ναί! πολὺ ἀπλοῦς! ἔλεγεν καθ' ἑαυτὸν ὁ Αἰμίλιος.

Ἀνεζήτει ἀπὸ τινων στιγμῶν πρόφασιν διὰ ν' ἀφήσῃ τὸν Βερδιὲ μόνον. Ἐπείγετο ἀπὸ τοῦδε νὰ χαράξῃ τὸν δρόμον του, ἂν πραγματικῶς—καὶ δὲν ὑπῆρχε λόγος ὅπως ἀμφιβάλλῃ τις περὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ στρατιωτικοῦ—ὁ ταγματάρχης εἶχε παραιτηθῆ. Ἀφήκε τὸν Βερδιὲ εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ νοσοκομεῖον, διότι ἐπὶ τέλους αὐτὸς καμμίαν ὑποχρέωσιν δὲν εἶχε ν' ἀσχοληθῇ περὶ τοῦ τραυματισθέντος τὴν προτεραιάν, καὶ ἐν τάχει ἐπανῆλθεν εἰς τὸ τυπογραφεῖον, ὅπου ἤλπιζε νὰ εὔρῃ τὸν Σαβουρώ δὲ Ρεβίλ.

Ὁ δημοσιογράφος σφόδρα γελῶν ἐπεστάτει περὶ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς γελοιογραφίας τοῦ Βερδιέ.

— ὦ! θὰ πωληθῇ τὸ παράρτημα αὐτὸ τοῦ Ἐγγέλουσ! ἔλεγε καταγοητευμένος.

Ὁ Δυκάς ἐπόθει κυρίως νὰ ἐξασφαλίσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν οὐδετερότητα τοῦ Σαβουρώ.

— Εἰξεύρεις, εἶπε λαμβάνων ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ ὀδηγῶν αὐτὸν εἰς μίαν γωνίαν τοῦ τυπογραφείου, ὅτι ἐγὼ διόλου δὲν ἐνέχομαι, διόλου διόλου εἰς τὴν ἐπίθεσιν τοῦ ταγματάρχου...

— Περιττὸν νὰ μοῦ τὸ εἰπῆς· ἀφοῦ μάλιστα ἤμην ἔτοιμος νὰ σὲ παρακαλέσω ὅπως μοῦ χρησιμεύσῃς ὡς μάρτυς εἰς τὴν μετ' αὐτοῦ μονομαχίαν.

— Ἀδύνατον! ὦ, ἀδύνατον! Καὶ θὰ σοῦ εἶπω διατί. Γνωρίζεις ὅτι ἀποσύρει τὴν ὑποψηφιότητά του ὁ ταγματάρχης; Ναί! Ἐβαρύνθη πλέον!

— Μπᾶ; ἀλήθεια; εἶπεν ὁ Σαβουρώ. Εἶνε κριμα!

Καὶ μόνον ἐκ τοῦ τρόπου μεθ' οὗ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας ὑπεδηλοῦτο ὅπως αὐταὶ ὑπέκρυπτον σκαιὰς ἐπιθέσεις καὶ ἐπιτυχεῖς συκοφαντίας.

— Ἐχεις ἄλλως τε ἐν ἐξαίρετον μέσον ὅπως ἐκδικηθῆς τὸν ταγματάρχην, εἶπεν ὁ Αἰμίλιος προσθλέπων τὸν παλαιὸν του σύντροφον μετὰ μειδιάματος διπλωματικοῦ.

— Ποῖον;

— Θὰ δυσηρεστεῖτο βέβαια ἂν ἐκλεχθῆ ὁ Γκαρούς, ἀλλὰ πολὺ περισσότερο θὰ ἠρεθίζετο ἂν ὑποψήφιος τις ἐκ τοῦ αὐτοῦ κόμματος... ἔχων τὸ αὐτὸ φρόνημα ἤθελε καταλάβει τὴν θέσιν του καὶ διαδεχθῆ τὸν Σαρβέ.

— Καὶ ὁ ὑποψήφιος αὐτός;...
 — Δὲν τὸν μαντεύεις; εἶπεν ὁ νέος Πίττ, τολμηρὸς ἅμα καὶ μετριόφρων.
 — Σὺ εἶσαι; εἶπεν ὁ Ρεβίλ.
 — Ἐγώ! Τί λέγεις;
 — ὦ! εἶπεν ὁ δημοσιογράφος, τίποτε δὲν ἔχω νὰ εἰπῶ, ἢ πονηρία σου δὲν εἶνε μικρά!

Ὁ Δυκᾶς ἤθελε νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς εὐκαιρίας ὅπως ἐξουδετερώσῃ τὸν Ρεβίλ «τὸν ἀγαπητόν του Ρεβίλ» ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ ἐκλεχθὸς πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ Βερδιεῦ ὑποψήφιος ἤθελεν εἰσθαι αὐτός, ὁ Αἰμίλιος Δυκᾶς, μαθητὴς τοῦ Πίττ. Προσεκάλεσε τὸν δημοσιογράφον νὰ προγευματίσωσιν ὁμοῦ καὶ μετὰ μίαν ὥραν ὑπὲρ τοῦ σκιαδᾶ τοῦ κήπου ἐστιατορίου κειμένου παρὰ τὸν Σηκουάναν οἱ δύο παλαιοὶ συμμαθηταὶ συνωμίλουν περὶ τῆς πολιτικῆς καὶ περὶ τῆς διαδοχῆς τοῦ Σαρβέ.

Ὁ Σαβουρῶ κατὰ βῆθος λίαν ἐδυσχεραίνει διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Βερδιεῦ. Τὸ κάτω κάτω πολὺ ὀλίγον ἐνδιεφέρετο περὶ τοῦ ταγματάρχου· δὲν τὸν ἐγνώριζε ποσῶς. Ὁλος ἐκεῖνος ὁ ἀγὼν ὁ ἀνακινήθεις εἰς τὸν Ἐρχελοῦ τοῦ Μελέρ ἐγένετο πρὸς ὄφελος τοῦ Κλήμεντος Γκαρούς, τοῦ μᾶλλον ἐγώιστου καὶ γλισχρου τῶν ἀρχισυντακτῶν. Πλούσιος, φιλήδονος, φιλάργυρος, ἀπαγγέλλων ἐμφαντικῶς περὶ φιλανθρωπίας φράσεις καὶ ἀφίνων τοὺς πτωχοὺς νὰ θνήσκουν τῆς πείνης ἀκρυδῶντες ἔξω ἀπὸ τὴν ἐπαυλὴν του. Τοιοῦτος ἦτο ὁ ἀνὴρ!

— Καλὰ τὸν διορθῶναι τὸν προϊστάμενον! εἶπεν ὁ Δυκᾶς.

— «Ὁ ἐχθρὸς μας εἶνε ὁ κύριός μας» εἶπεν ὁ Ρεβίλ.

Ἐμολόγησε πρὸς τούτοις ὅτι ἂν ἡ κυρία δὲ Μομδρέν δὲν εἶχε συμφέρον νὰ δυσαρεστήσῃ τὸν ταγματάρχην, αὐτὸς ὁ Σαβουρῶ, ὅστις εἶχε πολλοὺς βεσσίμους λόγους ὅπως εὐχαριστήσῃ τὴν κόμησσαν, πρὸ καιροῦ ἤθελεν ἐγκαταλίπει τὸν ἀγῶνα.

Ὁ Δυκᾶς ἦτο πολὺ καλὸς διπλωμάτης, ὥστε νὰ μὴ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Ρεβίλ ἐκμυστηρεῖσιν περὶ τούτου. Ἄλλως τε τί τὸν ἐμελλε αὐτὸν διὰ τὴν κυρίαν δὲ Μομδρέν; Συνεφωνήθη μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ δημοσιογράφου ὅτι ὁ Ἐρχελος θὰ ἐξηκολούθει τὸν κατὰ τοῦ Βερδιεῦ ἀγῶνα, φειδόμενος προσωρινῶς τοῦ Αἰμιλίου καὶ ὅτι καὶ κατὰ τὰς τελευταίας τῆς ἐκλογῆς ἡμέρας, ἐπὶ τῇ ὑπόθεσι ὅτι ὁ Δυκᾶς ἤθελεν εἰσθαι ὑποψήφιος, ὁ Σαβουρῶ δὲν θὰ τὸν προσέβαλεν εἰ μὴ κατ' ἐπιράνειαν.

— Εἴμεθα σύμφωνοι! Θὰ δώσω μάλιστα καὶ μπαζίσι ἂν μάθω ὅτι ἐνίκησες τὸν προϊστάμενόν μου, εἶπεν ὁ Σαβουρῶ.

Καὶ ὁ θαμιστὴς τῶν βουλευθάρτων, ἐνῶ ἐκάπνιζε τὸ σίγαρόν του, ἐστένεζεν ἀκουσίως ἀ-

ναλογιζόμενος ὅτι καὶ αὐτὸς ἠδύνατο νὰ εἶνε ὑποψήφιος ἐάν... Ἄλλ' ὀλόκληρος βίος ἀνέστιος περιπετειώδης, ἔμπλεως ἐπιδείξεων καὶ στέρησεων ἐμπερικλείετο εἰς τὸ ἐάν, ἐκεῖνο.

— Μπᾶ! εἶπε ρίπτων χαμαὶ τὸ κατὰ τὸ ἡμῖς καταναλωθὲν σίγαρόν του, καὶ ἡ πολιτικὴ εἶνε ἐργαστήριον φονικὸν ὅσον καὶ ἡ δημοσιογραφία.

Ὁ ἀπλανὴς ὀφθαλμὸς τοῦ Δυκᾶ ἐξήφθη τότε.

Φονικὴ ἦτο ἡ πολιτικὴ; Ὁ Σαβουρῶ δὲν εἶχε καθόλου δίκαιον. Πόσῃν εὐχαρίστησιν προῦξένουν αἱ τροπολογίαι, αἱ ψηφοφορίαι, αἱ ἐπιτροπαί, αἱ ὑποπιτροπαί! Καὶ οἷος θόρυβος ὅταν μὲ μίαν λέξιν, μὲ ἓνα λόγον, μὲ ἓν νεῦμα ἠδύνατο τις νὰ φέρῃ τὴν Βουλὴν ἄνω κάτω!

Ὁ Σαβουρῶ ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Νὰ φέρῃς τὴν Βουλὴν ἄνω κάτω; Τί λέγεις, φίλτατε! Εἶνε ὡσὰν ν' ἀναποδογυρίσης τὰ παλῆα γάντια σου. Γίνονται πλέον βρωμερά!

Καὶ τότε μὲ τὴν κυνικὴν στωμυλίαν του ἐξέπληττε τὸν Δυκᾶν, εὐλαβῆ θαυμαστὴν τοῦ κοινοβουλευτικοῦ συστήματος, δεικνύων εἰς αὐτὸν τὸ ἐνδότερον τοῦ ἀγιαστηρίου.

— Ἡ πολιτικὴ; Κουραφέξαλα! Δὲν εἰξάυρω ποῖος εἶπε κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου: «Ὅταν ὁ στρατάρχης Σούλτ εὐρίσκειται εἰς τὴν ἐξουσίαν ἀπώλεσε τὴν μάχην τῆς Τουλούσης, ὅταν εὐρίσκειται εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν, τὴν ἐκέρδησεν.» Ὅλη ἡ καλὴ πίστις τῆς πολιτικῆς εἰς αὐτὸ συνίσταται!.. Ἐπειτα τί ἄλλος πολλῶν μικρῶν ὑποδουλώσεων! Ὁ ὑπουργὸς ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν βουλευτῶν, οἱ βουλευταὶ ἐξαρτῶνται ἐκ τῶν ἐκλογέων, οἷτινες πάλιν ἐξαρτῶνται ἐκ τοῦ καιροῦ. Καὶ αὐτὸ ἀποκαλεῖται κυβέρνησις τῶν ἐλευθέρων χωρῶν!.. Θέλεις ν' ἀκούσης τὴν γνώμην μου, Δυκᾶ; Νὰ εἶσαι κατεργάρης, ν' ἀκολουθῆς ὅλας τὰς γνώμας καὶ νὰ τὰς πολεμῆς ἀφοῦ τὰς ἐξυπηρετήσης. Μὴ σὲ μέλη δὲ ὅτι καὶ ἂν λέγουσιν γέλα ὅταν σοῦ ὁμιλοῦν περὶ συνειδήσεως, φρόντιζε διὰ τὰς δουλείαις καὶ προπάντων διὰ τὰς ἰδικαίς σου δουλείαις, πλοῦτησε καὶ μὴ ἀνησυχῆς καθόλου διὰ τὰ λοιπά. Τότε θὰ εὔρουν ὅτι ἔχεις ὅλα τὰ χαρίσματα, τὰ ὅποια ὅταν εἶσαι πτωχός, δὲν σοῦ ἀναγνωρίζουν· διὰ τοὺς χυδαίους εἶνε ἀδιάφορον ἂν ἔχῃς τὴν ψυχὴν ἀπὸ λάσπην· ἀρκεῖ νὰ μὴ εἶνε λασπωμένα τὰ ὑποδήματά σου. Ἔτσι εἶνε!

Βλέπων δὲ ὅτι ὁ νεαρὸς Πίττ τὸν προσέβλεπε μὲ ἦθος ἐκπληκτον:

— ὦ! εἰξέυρεις, ἐγὼ ὁμιλῶ μὲ εἰλικρίνειαν! προσέθηκεν.

Ὁ Δυκᾶς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐπεθύμει πρὸ πάντων ἦτο νὰ μὴ τὸν πολεμήσῃ πολὺ ἡ συντάκτης τοῦ Ἐρχελοῦ.

— Θὰ τὰ βολέψω φιλικῶς, εἶπεν ὁ δημοσιο-

γράφος. Ἄλλὰ τοῦλάχιστον ἔχεις ὑπὲρ σου τὴν Μεγάλην Ἐκλεκτόρισσαν;

— Τὴν κυρίαν Ἐρβλαί; ἐλπίζω ἀπήντησεν ὁ Αἰμίλιος ἀνευ ματαιοδοξίας.

— Ἄλλο εἶδος πάλιν τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ἀνέκραζεν ὁ Σαβουρώ. Αἱ πολιτικάι γυναῖκες!... τί ἀλλόκοτον πρᾶγμα. Προσποιοῦνται τὰς ἄγαν δημοκρατικάς ὑπὸ τὴν Δημοκρατίαν, ὡς θὰ ἐφαίνοντο νομιμόφρονες ὑπὸ τὴν Αὐτοκρατορίαν, διότι αὐτὸς εἶνε ὁ συρμός, αὐτὸ εἶνε τὸ αἶμα! Ποῖαν γνῶμην ἔχουν; καμμίαν. Εἶνε ἰκαναὶ νὰ κεντήσουν ἐν ἀνθος κρίνου ἐπὶ φρυγίου πύλου, ... ροδίνου χρώματος· εἶνε ἰκαναὶ νὰ φορέσουν ἀριστοκρατικὸν φόρεμα μαρκησίας ἢ πέπλον Ρωμαίας, ἀρκεῖ καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο νὰ ἐξῆλθον ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου καλῆς ραπτρίας! Πρότεινε εἰς τὴν κυρίαν Ἐρβλαί νὰ θυσιάσῃ ἢ τὸ καπέλλον, τὸ ὁποῖον προτιμᾷ, ἢ τὸ ὑπουργεῖον, τὸ ὁποῖον τῆς ἀρέσει· θὰ ἰδῆς ὅτι τὸ ὑπουργεῖον δὲν ἔ' ἀργήσῃ νὰ θυσιασθῇ.

Ἡγέρθη ἀπὸ τῆς τραπέζης λέγων μὲ τόνον πικρότερον:

— Ἐν τούτοις, [ἐγὼ πρέπει νὰ σκεφθῶ περὶ τῶν μαρτύρων μου! Διότι ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς τὸ πεδῖον καὶ νὰ διατρυπήσω τὸν ταγματάρχην ἢ ...

Διακόψας δὲ τὸν λόγον προσέθηκεν:

— Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μὲ πειράζει πρὸ πάντων εἶνε ὅτι ὅλα αὐτὰ γίνονται χάριν τοῦ Γκαρούς!

— Ἡ χάριν ἐμοῦ! εἶπεν ὁ Δυκάς.

— Ἡ χάριν σοῦ· τὸ ἐλπίζω. Καλὴν ἐπιτυχίαν λοιπόν!

— Καλὴν ἐπιτυχίαν καὶ εἰς σέ ἐπίσης! εἶπεν ὁ Αἰμίλιος.

Καὶ οἱ δύο σύντροφοι οὔτινες ἔμελλον τὴν ἐπαύριον ν' ἀγωνισθῶσι κατ' ἀλλήλων πρὸς τὸ θεαθῆναι, ἀντήλλασον ὑπὸ τὴν σιάδα τελευταίαν χειραψίαν γελῶντες κατ' ἰδίαν ὡς δύο οἰωνοσκόποι συναντώμενοι.

Ὁ Δυκάς ἐπέειπε νῦν νὰ ἐπανίδῃ τὴν κυρίαν Ἐρβλαί, καὶ ν' ἀνακοινώσῃ εἰς αὐτὴν τὰ νέα. Εἰσῆλθεν εἰς μίαν ἀμαξάν καὶ μετέβη εἰς Δαμμάρι. Ὁ γερούσιαστής Σαρβὲ εὗρισκετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς πρὸς ἐπίσκεψιν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Ἐρρικέττας.

Ἀνήγγελλεν αὐτῇ σοβαρῶς — καὶ ἡ κυρία Ἐρβλαί ἤκρατο μετ' ἐνδιαφέροντος — τὴν διατήρησιν τοῦ ὑπουργείου, ὅπερ ἐθεωρεῖτο ὡς κλονιζόμενον· ὁ Σαρβὲ μὲ διδασκαρικὸν ὕφος ἀπέκρουε πᾶσαν ἰδέαν περὶ ἐνδεχομένης ὑπουργικῆς κρίσεως.

— Ἐννοεῖτε, ἀγαπητὴ φίλη! διατί ὁ Φερωδιὲ νὰ θέσῃ τὸ ὑπουργικὸν ζήτημα; Ὁ Τουριανὸν, ὅστις ἔμελλε νὰ τὸν διαδεχθῇ, εἶχε τὰς αὐτὰς μὲ αὐτὸν ἰδέας... δηλαδή δὲν εἶχε καμμίαν.

— Τότε, εἶπεν ἡ κυρία Ἐρβλαί, τὸ ἴδιον εἶνε νὰ διατηρηθῇ ὁ Φερωδιὲ!

Ἄλλ' ὁ Δυκάς ἔφθασε τότε αἰφνιδίως κομίζων τὴν σοβαρὰν εἰδήσιν, ἧτις ἦτο πολὺ περισσότερο σημαντικὴ παρὰ τὸ ζήτημα τοῦ Φερωδιὲ· ὁ κίνδυνος ἠπειλεῖ ἐγγύτερον· διέτρεχε κίνδυνον τὸ ἐκλογικὸν διαμέρισμα· ὁ ταγματάρχης παρητήτο!

Ἡ κυρία Ἐρβλαί ὠχρίασεν· ὁ Σαρβὲ μὲ ὄλην του τὴν σοβαρότητα ἀνεσκήρτησεν ἐπὶ τῆς ἑδρας, ἐφ' ἧς ἐξήπλωτο τὸ εὐσαρκὸν του σώμα.

— Τὴν παραμονὴν τῆς ἐκλογῆς; εἶνε ἀδύνακτον!

— Καὶ ὅμως εἶνε βέβαιον, εἶπεν ὁ Αἰμίλιος. Ἡ δὲ ἀπόφασις τοῦ ταγματάρχου μοῦ φαίνεται ἀμετάκλητος.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Σαρβὲ. Τότε λοιπόν ὁ Γκαρούς...

— Ἐχει πᾶσαν ἐλπίδα ἐπιτυχίας, εἶπεν ἡ Ἐρρικέττα. Καὶ ἂν ἐκλεχθῇ ὁ Γκαρούς, θὰ ζημιωθῇ ἡ ἰδική σας ἐπιρροή, φίλτατε κύριε γερούσιαστά!

— Ἡ δὲ ἰδική σας θὰ καταστραφῇ, ἀγαπητὴ φίλη!

Ἡ Ἐρρικέττα ὕψωσε τοὺς ὄμους.

— Καὶ ἂν ὁ Βερδιὲ ἀποσυρθῇ, ὁ Ζαβουγιὲ εἶνε ἰκανὸς ν' ἀναφανῇ ἐκ νέου.

— Εἶνε συκοφάντης, ὁ Ζαβουγιὲ! εἶπεν ὁ Μεδερικός Σαρβὲ πάντοτε σοβαρῶς.

Τότε ὁ Αἰμίλιος Δυκάς μὲ τόνον φωνῆς πειστικόν, ὑπερφαντικόν, ἐπιτηδείως συνεσταλμένον, εἰσῆγαγεν ἐν τῷ μέσω τῆς θλίψεως ἐκείνης μικρὰν ἀκτίνα ἐλπίδος, ἀμυδρὰν κατ' ἀρχάς, ζωηρότεραν δὲ βαθμηδὸν καθισταμένην... Ἄν τις ὑποψήφιός μὲ καλὴν θέλησιν, χωρὶς νὰ ἔχη προηγούμενα εἰς τὸ διαμέρισμα καὶ κατὰ συνέπειαν χωρὶς νὰ ἔχη μίση καὶ ἀντιπαθείας ἤθελε δεχθῇ τὴν ἐντιμὸν καὶ ἐνδοξὸν διαδοχὴν τοῦ Σαρβὲ, ἧτις καθίστατο νῦν ἡ δυσχερὴς, ἡ ἐπιφοβὸς διαδοχὴ τοῦ Βερδιὲ, καὶ ... μάλιστα!... ἀπορασιαστικῶς ἤθελε ριφθῇ εἰς τὸ βάραθρον...

— Ὅπως ὁ Κούρτιος, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς Μεδερικός.

— Ἀκριβῶς ὅπως ὁ Κούρτιος! εἶπεν ὁ Δυκάς. Ἄν ἀνὴρ τις νέος, δραστήριος, ἔμφρων, ἀσκηθεὶς εἰς τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα καὶ συνειθισμένος εἰς τὸ βῆμα, ἀνελάμβανε τὴν σημαίαν, ἢ ὁ ταγματάρχης τὸσον ἀσθενῶς ὑπερήσπισεν. Ἄν...

Ἡ κυρία Ἐρβλαί διέκοψε μετὰ ζωηρότητος τὸν Αἰμίλιον, παρατηροῦσα αὐτὸν μετὰ τινος ἐνθουσιασμοῦ.

— Θὰ τὸ ἐκάμνετε αὐτὸ·σεῖς, κύριε Δυκά;

— Μετ' ἐγκαρτερήσεως, ἀλλὰ καὶ μετὰ ζήσεως, ἀπήντησεν ὁ νέος Πίττ.

Ὁ Σαρβὲ ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἔμελλε νὰ δια-

χθῆ αὐτὸν ὁ νέος ἐκεῖνος, συνέστειλε κρυφίως μετὰ μορφασμοῦ τὰ χεῖλη.

— Πολλή τιμὴ θὰ εἶνε νὰ παραλάβω ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἀξιολύτου κ. Σαρβὲ τὸ σκῆπτρον τῶν νόμων! ἐξηκολούθησε Πίττ ὁ νεώτερος.

Ὁ Σαρβὲ ἄφησε νὰ φανῆ κάπως ἐντονώτερος ὁ μορφασμός τῶν χειλέων του.

— Δυσκόλως θὰ πιστεύσουν ὅτι εἰς τὴν ἡλικίαν σας ἔχετε μίαν αἰγίδα... τὴν αἰγίδα ἥτις...

— Ὁ κ. Δυκάς ἔχει τὴν νεότητά εἶπεν ἡ κυρία Ἐρβλαί. Ἡ νεότης δὲν εἶνε αἰγίς, ἀλλ' εἶνε ξίφος! Καὶ ἀφοῦ ὁ ταγματάρχης ὑπεκρέυγει κρυφίως...

— Ναί, ὑπεκρέυγει! εἶπεν ὁ Αἰμιλίος σχεδὸν φαιδρός.

— Λοιπὸν γρήγορα! ἄς προσκαλέσωμεν τὸν Γκενώ, τὸν Καπποά, τοὺς φίλους μας ὅλους. Ἄς ἀγωνισθῶμεν!

— Ἄς ἀγωνισθῶμεν! εἶπεν ὁ Δυκάς, ὅστις βλέπων ἑαυτὸν πλαγίως ἐντὸς τοῦ κατόπτρου τῆς αἰθούσης προσεπάθει ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸ σῶμά του τὴν μαρμαρίνην στάσιν τοῦ μεγάλου Πίττ ἐν Οὐεστμίνστερ.

Προσέθηκε δὲ μετ' ἤθους ἀπροσποιήτου.

— Ἡδὴ παρέλυσα ἐν μέρος τῶν δυνάμεων τοῦ ἀντιπάλου. Ναί! ἤσυχολήθην πρὸ πάντων νὰ διαφθείρω τὸν ἐχθρόν. Κατέκτησα τὸν συντάκτην τοῦ Ἐρχέλου.

Εἶτα ψυχρότατα:

— Περὶ τῶν φίλων δὲ εἰς τὴν πολιτικὴν δὲν πρέπει τις νὰ φροντίζῃ, ἀφοῦ αὐτοὶ τόσο καὶ τόσο σὰς ἀγαπῶσιν... ἐκ συμφέροντος. Αὐτὸ εἶνε στοιχειῶδες.

Ὁ Σαρβὲ δὲν ἠκούσθη ψιθυρίζων τι· ἀλλ' ἐπὶ τέλος ἐψιθύρισε ὁ γερουσιαστῆς, ἐνῶ ἡ κυρία Ἐρβλαί ἐκάθητο μετὰ σπουδῆς πρὸ τοῦ γραφείου της καὶ ἔγραφε πρὸς τὸν κτηνίατρον τοῦ Σαλλύ, ἐψιθύρισε μὲ ἤθος ὑποταγῆς:

— Τέλος πάντων ἢ αὐτὸς ἢ ἄλλος... ἀφοῦ πρόκειται κάποιος νὰ με διαδεχθῇ!..

Καὶ ἐνῶ μὲ τὴν λεπτὴν μικρὰν της χεῖρα ταχέως καὶ ἐλαφρῶς ἡ Μεγάλη Ἐκλεκτόρισσα ἐχάρασεν ἐπὶ τοῦ φέροντος τὸ μονόγραμμά αὐτῆς φύλλου τοῦ χάρτου τὰς λέξεις τῆς ἐπιστολῆς, ὁ Δυκάς τεθαμβωμένος ἔκλειε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ διέβλεπε δημόσια θεωρεῖα πλήρη, αἰθούσας, ἐν αἷς ἐπεκράτει φρικίας, διαδρόμους, ἐν οἷς ἐπεκράτει πυρετός, ἀντιθαλάμους βριθόντας πλήθους, ἐν οἷς αἰτῆται κεκυφότες ἀνέμενον ἐναγωνίως τὴν ἀκρόασιν τὴν χορηγηθεῖσαν αὐτοῖς παρὰ τῆς Α. Β. τοῦ Αἰμιλίου Δυκά ὑπουργοῦ τῆς δικαιοσύνης, ἢ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, ἢ τῆς γεωργίας, ἢ τῶν στρατιωτικῶν, ἀδιάφορον! ἀρκεῖ νὰ ἦτο ὑπουργός.

Τότε δὲ ἀνκλογιζόμενος ὅτι τὸ πρῶτον ὑπουρ-

γεῖον τοῦ Πίττ εἶχε διαρκέσει δέκα ἑπτὰ ἔτη:

— Μάλιστα! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἤξιζε τὸν κόπον νὰ δεχθῆ τις ἐν ὑπουργικὸν χαρτοφυλάκιον. Θὰ προσπαθῶ νὰ διατηρηθῶ καὶ ἐγὼ ὅσον καὶ ὁ Πίττ. Τὸ μέγα ὑπουργεῖον, τὸ μέγα ἐκεῖνο ὑπουργεῖον, τὸ τοσοῦτον προσδοκώμενον καὶ τοσαύκις προαναγγελθέν, ναί, βέβαια! θὰ εἶνε τὸ ἰδικόν μου!

ΙΖ'.

Ἡ Γιλβέρτη συχνάκις ἐσυλλογιζέτο τὴν ξανθὴν ἐκείνην γυναῖκα, ἣν διεῖδεν ἐκεῖ πέραν εἰς Ἀθῶν κατὰ τὴν θλιβεράν νύκτα, καθ' ἣν ἐψυχροράγει ἡ Κυπριακὴ. Αὐτὴ ὑπῆρξεν εὐτυχῆς ἐν τῷ κόσμῳ, εὔρε τὴν εὐτυχίαν, ἣν δὲν κατώρθωσε νὰ διατηρήσῃ, αὐτὴ ἡ φέρουσα τὸ ὄνομα τῶν Μομβρέν, αὐτὴ ἡ ἔχουσα τὸ δικαίωμα ν' ἀγαπᾶται παρὰ τοῦ Ροβέρτου.

Τόσον πολὺ ἠγάπα τὸν Ροβέρτον ἡ ἀτυχῆς Γιλβέρτη, ἡ γεννηθεῖσα ὅπως πάσχη, ὅπως ἀφοσιωθῆ εἰς ἰδέαν τινα ὅπως ὁ γηραιὸς στρατιώτης, ὁ θεῖός της, καὶ ὅπως ἐξαφανισθῆ.... Καὶ αὐτὴ ἐπίσης θὰ ἐλάτρευε τὸ παιδίον ἐκεῖνο, ἐφ' οὗ διήλθεν ἡ πνοὴ τοῦ θανάτου, καὶ περὶ οὗ ἀνέμενε ἐναγωνίως νὰ μάθῃ τι νεώτερον, ὡσεὶ ὑπῆρχε συνδεδεμένη μετὰ τῆς μικρᾶς Κυπριακῆς, τῆς γεννηθείσης ἐξ ἐκεῖνου καὶ μιᾶς ἄλλης.

Παρὰ τῆς κυρίας Ἐρβλαί εἶχε μάθει ὅτι τὸ παιδίον εἶχε διέλθει κάλλιον τὴν νύκτα. Περὶ τὴν πρωῖαν ἡ μικρὰ ἀσθενὴς κατελήφθη ὑπὸ βαθεῖος ὕπνου, κατευνάσαντος διὰ μιᾶς τὴν νευρικὴν ἐξαψίν της. Ἡ κρίσιμος στιγμή τῆς νόσου ἐφαίνετο παρελθούσα, ἡ δὲ Γιλβέρτη εὐρισκομένη μόνη εἰς τὸν κῆπον, ἠσθάνετο μετὰ τὴν σφοδρὰν συγκίνησιν τῆς παρελθούσης νυκτός ποῖαν τινα εὐάρεστον ἀνακούφισιν, ὁμοίαν πρὸς τὴν ἀνάπαυσιν τὴν ἐπερχομένην μετὰ τὸν κάματον τῆς ὁδοιπορίας. Ναί, ἦτο μόνη, διότι ὁ ταγματάρχης μετέβαινεν εἰς Μελὲν ὅπως ἐπισκεφθῆ τὸν τραυματισθέντα στρατιώτην, ἡ δὲ Ἐρρικέττα ἀπεσύρετο μετὰ τοῦ Σαρβὲ καὶ τοῦ Δυκά ὅπως συγκαλέσωσιν ἐν πάσῃ σπουδῇ τὴν ἐπὶ τῆς ὑποψηφιότητος τοῦ Βερδιέ ἐπιτροπήν πρὸς διάσκεψιν, ἀφοῦ ὁ ταγματάρχης ἀπεσύρετο τοῦ ἀγῶνος. Ἡ Γιλβέρτη βεβουθισμένη εἰς νάρκην ὕπνου σχεδὸν ἔβλεπε τὸν καταυγαζόμενον ἐκ τοῦ φωτός κῆπον, τὸν εὐρὺν λειμῶνα, ἐφ' οὗ αἱ καστανεῖαι ἐπέριπτον τὴν στοργγύλην σκιάν των, τοὺς πυκνοὺς θάμνους τῶν ρόδων, τὰς φωτεινάς κηλίδας τοῦ ἡλίου ἐπὶ τοῦ ἀμυγδαλοῦ τῶν δενδροστοιχιῶν ἐδάφους. Καὶ ἐν τῇ βαθεῖᾳ καὶ εὐαρέστῳ ἐκείνῃ σιγῇ ἀφίετο κεχαυνωμένη εἰς ῥέμβην σχεδόν, ἐνῶ τὸ ἀλεξήλιόν της ὠλισθαίνε χαμαὶ σχεδόν ἀπὸ τοῦ θρανίου ὅπου ἐκάθητο, βροχὴ δὲ βραδεία ἀνέμων εὐωδῶν κα-

τέπιπτεν ἐπ' αὐτῆς ἀπὸ μιᾶς συστάδος ἀκακίων.

Ἐπὶ τοῦ ἀλεξηλίου, ἐπὶ τῶν γονάτων, ἐπὶ τῆς μελανῆς κόμης τῆς Γιλβέρτης τὰ λευκὰ ἄνθη κατέπιπτον ὅλον ἐν ὡς χιῶν. Ἐμμεν ἐκεῖ ρεμβάζουσα, ἐπαναβλέπουσα τὸν Ροβέρτον, τὴν Ἐλλεν, τὴν Κυπριανήν. . . .

Ἡ ἄμμος ἐτριξεν ὑπὸ τὰ βήματα ἀνδρός τιος ἐρχομένου. Ἡ Γιλβέρτη οὐδὲν ἤκουσεν. Ἐπὶ τοῦ σχεδὸν ροδίνου ἐδάφους τῆς δεινροστοχίας ἡ σκιά τῆς ἐμμηκύνθη. Ἐδέησε φωνή τις νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς αὐτὴν ὅπως ἀνυψώσῃ τὴν κεφαλὴν, τότε δὲ καταπόρφυρος διὰ μιᾶς γενομένη εἶπε :

— Σεῖς εἶσθε ! . .

*Ἦτο ὁ Ροβέρτος. Προήρχετο ἐξ Ἀβῶν φαιδρότατος ὅπως ἀναγγεῖλη εἰς τὴν κυρίαν Ἐρβλαί καὶ τὴν Γιλβέρτην τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν τοῦ ἱατροῦ.

— ὦ! εἶμαι εὐτυχής ! Ἡ Κυπριανὴ ἐσώθη.

— Ἀλήθεια ; εἶπεν ἡ Γιλβέρτη ἔνδακρυς.

— Ὁ ἱατρὸς ρητῶς τὸ εἶπεν. Ὁ μέγας κίνδυνος παρῆλθεν. Ἄ ! μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἤμην καταδεδικασμένος καὶ τώρα ἀναζῶ. Καὶ οὕτε ! . . διότι τί εἶμαι ἐγὼ ;

Διέκοψε τὸν λόγον τοῦ ἰδῶν τὴν Γιλβέρτην κύψασαν αἰφνης τὴν κεφαλὴν καὶ κρύψασαν αὐτὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν τῆς. Ὀλόκληρον τὸ σῶμά τῆς ἐταράσσετο ὑπὸ λυγμοῦ, ὃν δὲν ἠδυνήθη νὰ καταπνίξῃ.

— Τί ἔχετε ; . . Τί ἔχετε λοιπόν ; Γιλβέρτη !

Ἐλαβεν ἀκουσίως τὴν χεῖρά τῆς, αὐτὴ δὲ τὴν ἀπέσυρε, ἀπομάσσουσα τὰ δάκρυα, γελῶσα ἄμα καὶ θρηνοῦσα.

— Σὰς ζητῶ συγνωμην. . . . συγχωρήσατέ με. . . Εἶνε ἀνοησία, βεβαίως. . . Ἀλλὰ τὰ νεῦρά μου εἶνε τόσον τεταραγμένα ! . . Ἐπειτα αὐτὴ ἡ εἶδησις ! . . Τόσον ἠὲ χαριστήθη. . . τόσον πολὺ ! . .

Ὁ Ροβέρτος πλησίον τῆς νεάνιδος ἐδοκίμαζε τὸ αὐτὸ αἶσθημα τῆς ταραχῆς, τῆς εὐχαρίστου ἄμα καὶ ὀδυνηρᾶς. Ὅπως καὶ ἡ Γιλβέρτη, ἔχαιρε τὰ μέγιστα μαθὼν ὅτι ἡ Κυπριανὴ εὐρίσκετο ἐκτὸς κινδύνου, ἔχαιρε τὰ μέγιστα διότι ἐκόμιζε τὴν εἶδησιν ταύτην πρὸς ἐκείνην ἣτις εἶχεν ἀγρυπνήσει περιποιουμένη τὴν ἀσθενῆ. Καὶ ὅμως ἐν τῇ χαρᾷ ἐκείνη ὑπελάνθανε λύπη τις βαθεῖα, ὡσεὶ ἀφοῦ ὁ κίνδυνος τοῦ θανάτου τοῦ παιδίου εἶχε πκρέλθει, ν' ἀνεφαίνετο ἐκ τοῦ νένου διὰ μιᾶς πρὸς τὸν πατέρα ὁ κίνδυνος καὶ ἡ θλίψις τοῦ βίου.

Καὶ ἡ Γιλβέρτη ὡσαύτως συνησθάνετο ὅτι ὑπῆρχεν ἀπὸ τῆς ἐν Τρουβίλλῃ συναντήσεώς τῆς εἰδῶς τι μαγνητισμοῦ τρυφεροῦ, ὁμολογίας σιωπηλῆς μεταξὺ αὐτῶν τῶν δύο ὄντων, ἄτινα ἐννοῦν ἄλληλα, ἄτινα ἦσαν πεπλασμένα τὸ ἐν

διὰ τὸ ἄλλο καὶ ἄτινα οὐχ ἦτον ἐγίνωσκον ὅτι ἦσαν κειχωρισμένα, καταδεδικασμένα νὰ μὴ ἐκφράσωσιν οὐδέποτε πρὸς ἄλληλα τὴν ὑστάτην λέξιν τῆς ψυχῆς των. Διηγκωνίζοντο ἐνῶ ἤθελον ν' ἀποφύγωσιν ἀλλήλους, ἀλλὰ τὰ βλέμματὰ των ἐλάλουν, ἀλλ' οἱ λογισμοὶ των ὡς ἡ γονιμοποιὸς κόνης τῶν ἀνθέων εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν ἐφέροντο πρὸς ἀλλήλους καὶ χωρὶς νὰ προφέρωσι ποτὲ ἓνα λόγον ἔρωτος, ἐγίνωσκον, καλῶς τὸ ἐγίνωσκον ὅτι ἠγαπῶντο. Ἡ ἀτυχῆς τοῦ ἔρωτος των ἱστορία, ἣτις εἶμαρτο νὰ μὴ ἀποκτήσῃ τέλος ἔμμεν ἀγνή καὶ ἐχέμυθος, ὅπως βιβλία τινὰ κεκλεισμένα, μεταξὺ τῶν φύλλων τῶν ὁποίων κοιμῶνται ὅπως ἐντὸς βοτανικῆς συλλογῆς αἱ ἀναμνήσεις βίου ὀλοκλήρου. . . . Νῦν ὅμως ἡ χαρὰ ἡ προερχομένη ἐκ τῆς γνώσεως τοῦ ὅτι ἡ Κυπριανὴ ἐσώθη ἀποτόμως ἐβίαζεν αὐτοὺς ν' ἀντιμετωπίσωσιν ἐτέραν πραγματικώτητα, νῦν καὶ αὐτὴ ἡ πρόφασις ἔλειπεν. Δὲν θὰ συνητῶντο πλέον ἀγωνιῶντες, πελιδνοὶ ἐκ τῆς αὐτῆς ὠχρότητος παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς μικρᾶς κλίνης, ἐν τῇ οἰκίᾳ τῶν Δεβραί ἐκεῖ κάτω ! . . Δὲν θὰ ἐπανέβλεπον πλέον ἀλλήλους ! . . Διατὶ νὰ ἐπανιδωθῶσιν ;

Καὶ ἐν τῇ εὐδαίμονι παραφορᾷ, ἣν παρεῖχεν εἰς τὸν Ροβέρτον ἡ ἀγαθὴ πρόρρησις τοῦ ἱατροῦ ἐνυπῆρχεν οἰονεὶ ἡ εἶδησις προσεχοῦς ἀποχωρισμοῦ θλίβουσα τὴν καρδίαν του.

— ὦ ! εἶπεν ὡσεὶ ἀπαντὸν πρὸς ἑαυτὸν καὶ παρατηρῶν τὴν Γιλβέρτην μετὰ τρυφερότητος σχεδὸν θωπευτικῆς, ἀλλ' ἡ μικρὰ μου ἀσθενὴς ἔχει ἀκόμη ἀνάγκην ὑμῶν. . . Ἐτώθη καὶ, ἐσώθη ἤδη, ἀλλ' ἡ ἀνάρρωσις θὰ εἶνε μακρὰ καὶ ἂν ὑμεῖς δὲν θὰ εἶσθε παροῦσα. . . .

— Δὲν δύναμαι ἐν τούτοις νὰ παρευρίσκωμαι διαρκῶς ἐκεῖ ! . . εἶπεν ἡ Γιλβέρτη προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσῃ.

Καὶ τὰ δάκρυα ὅπως πρὸ ὀλίγου εἰς τὰ ὄμματα τῆς Γιλβέρτης, ἀνῆλθον νῦν εἰς τὰ βλέφαρα τοῦ Ροβέρτου.

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

ΤΑ ΘΕΡΙΝΑ ΘΕΑΤΡΑ

Β'

Τὰ Ὀλύμπια καὶ τὸ Φάληρον. — Τὸ ἐλληνικὸν θέατρον καὶ τὸ κοινὸν αὐτοῦ. — Νεκρανάστασις ἐκ κλαυθμηρισμῶν νηπίου. — Ἡ παντομίμα. — Ἡ ὀρχήστρα καὶ ἡ πυρίτις κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Δεωνίδα. — Τὰ ἄσματα καὶ αἱ ἀοιδοί. — Φυσιογνωμία τοῦ κοινοῦ. — Τὰ ὀδικὰ καρνεῖα. — Καφε' Ἀμάν. — Παρακμὴ θεάτρων καὶ μετανάστευσις αὐτῶν.

Οὕτως ἐγεννήθη τὸ θερινὸν θέατρον τοῦ μελοδράματος, ὅπερ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν κατόπιν ἤμασε